

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XII. ročník
číslo 10/2014

„Načerpajme z jasličiek hlbokú radosť a pokoj,
ktoré Ježiš prináša svetu.“

pápež František

Šírime za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Čím sú pre nás
Vianoce?

strana 3

Týka sa nás

Advent ako čas
prípravy

strana 4-5

Boli sme pri tom

Bola som na DC

strana 6

Aktuálne

Vstup do Adventu

strana 7

Zaujalo nás

O chlapcovi, ktorý
hľadal lásku

strana 8-9

Týka sa nás

Naše rodiny

strana 10-12

Zamyslenie

Vianočné
zamyslenie...

strana 13

Zaujalo nás

Blížni

strana 14

Farská kronika

od 22.10. do 26.11.2014

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatosťou
krstu začlenili:

Timotej Foltán
Fabio Perez
Filip Oravec
Hugo Rakovič
Rolando Lakatoš

S nádejou na večný život
sme odprevadili:

Ľubomír Vácval, 62 r.
Jozef Páleník, 71 r.
Vladimír Fulka, 85 r.
Alžbeta Drevenáková, 82 r.

Sviatosť manželstva prijali:

Peter Slovák a Denisa Šreinerová

Adventné a vianočné pranie ☺

Redakčná rada Pútnika všetkým čitateľom praje prežitie požehnaného adventu s Kristom ako kvalitnú prípravu na radostné prežitie narodenia nášho Pána Ježiša Krista. Nech tento požehnaný čas osoží našej duši, premení nás na strom prinášajúci dobré ovocie. Požehnané a milostiplné Vianoce! ☺

Pozvánka

Pozývame všetkých veriacich - malých aj veľkých - na Jasličkovú pobožnosť, ktorá sa bude konať dňa 25.12.2014 o 15,30 hod. v našom kostole Božského Srdca Ježišovho.

Liturgický kalendár

7.12. - 2. adventná nedeľa
8.12. - Nepoškvrnené počatie Panny Márie
14.12. - 3. adventná nedeľa
21.12. - 4. adventná nedeľa
25.12. - Narodenie Pána (1. sviatok vianočný)
26.12. - sv. Štefana (2. sviatok vianočný)
28.12. - Nedeľa sv. Rodiny Ježiša, Márie a Jozefa

Čím sú pre nás Vianoce?

Čím sú pre nás Vianoce? Už veľa týždňov pred samotnými Vianocami sa ozývajú vianočné reklamy, ponúka sa tovar, obchodníci sa tešia na tržby. Podvedome sa nám snažia nadiktovať, ako by sme mali prežiť Vianoce. Aké pocity by sme mali prežívať, dokonca počom by sme mali túžiť a nebadane potlačiť skutočný význam Vianoc. Prehlušiť tú radostnú zvesť - zatieniť Toho, koho vlastne oslavujeme, koho vítame... Lebo prvýkrát v dejinách sa človek mohol pozrieť do tváre Boha. Ten, ktorého ohlasovali a predpovedali dávni proroci, ktorého túžobne očakávali celé generácie, prišiel, ale... Nie podľa ľudských predstáv. Veď prišiel k vlastným a vlastní ho nepriali.

Toto hrozí aj nám, že vo všetkom tom ruchu a zhone akosi zabudneme, pre koho je toto všetko. Lebo skutočné Vianoce, to nie je mať veľa darčiekov. Ale

priať ten najväčší dar Ježiša Krista, aj keď v malom dieťati (a vďaka, že v malom dieťati), takom bezbrannom a slabom, pred ktorým sa dokáže otvoriť každé srdce. Spomínam si na jedny Vianoce, ešte keď som bol dieťa. Boli sme s rodičmi na polnočnej omši. Všimol som si tváre ľudí, keď odchádzali po sv. prijímaní. Tie tváre žiarili. V očiach mali iskierky radosti. Doteraz si tie tváre pamätám. Je zaujímavé, že skutočnú radosť dokáže dať len Boh. Prajem vám, milí čitatelia, aby aj tento rok, aj tieto Vianoce ste mohli vo svojom srdci prichýliť dieťa Ježiša a priať tú skutočnú radosť, ktorá pramení jedine od Boha. Požehnané vianočné sviatky!

Jozef Mikula
kaplán

Advent ako čas prípravy

(Mt 3, 1-12)

Ovocie adventu závisí od našej aktivity. Keď v advente počúvam vianočné piesne a keď už niekoľko týždňov pred Vianocami vidím zažaté stromčeky, mám z toho nedobrý pocit. Prečo? Neobohatí nás ani čas adventu, ten sa vytratí a keď prídu Vianoce, tak netešia, už zovšedneli a zvrhnú sa len na materiálne veci, darčeky a jedlo, prípadne na jeden deň v rodinnom kruhu. Uvažujem: Prečo mladoženích nechce vidieť svoju nastávajúcu vo svadobných šatách pred sobášom? Prečo mnohí rodičia nechcú vedieť, keď čakajú dieťaťko, či to bude chlapček, alebo dievčaťko? Prečo rozbaľujeme darčeky pred tými, ktorí nás nimi obdarovali?

Mama zobrala malého chlapca na nákupy. V obchodnom dome mali veľkého plyšového psíka s krásnymi uškami, malým chvostíkom, bielymi labkami. Keď ho chlapec uvidel, priam zdrevel. Veľmi zatúžil po psíkovi. Vtedy mu mama sľúbila, že ho dostane pod stromček. Odvtedy chlapček počítal dni do Vianoc a snívalo sa mu o psíkovi. Aj keď sa modlili pri adventnom venci, myslel len na psíka a celkom prestal myslieť na Pána Ježiša. V predvianočnom zhone mnohí zabúdajú na podstatu adventu.

Nie je na škodu pripomenúť si slová proroka Izaiáša, ktoré aj Ján Krstiteľ pripomínal národu, ktorý očakával prísľúbeného Mesiáša: „Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky“ (Mt 3, 3; Iz 40, 3).

Evanjelista Matúš nič nehovorí o pôvode Jána Krstiteľa, hoci o ňom hovorí prvýkrát, len ho nazýva Krstiteľom a poznamenáva, že „Ján nosil odev z ťavej srsti a okolo bedier kožený opasok. Potravou mu boli kobylky a

lesný med“ (Mt 3, 4). Evanjelista venuje pozornosť slovám, ktorými Ján Krstiteľ pri rieke Jordán ohlasuje príchod Mesiáša. Už pohľad na Jána oslovuje zástup. A keď od Jána počujú: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo“ (Mt 3, 1), upozorňuje ich, že nestačí byť v pokrvnom zväzku s Abrahámom. Každý je osobne zodpovedný za seba. Rozumejú Jánovým slovám: „Sekera je už priložená na korene stromov. A každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, vytnú a hodia na oheň“ (Mt 3, 10). Príchod Mesiáša si vyžaduje radikálnu zmenu v ich živote. Preto vyznávajú svoje hriechy a dávajú sa krstiť. Pokánie otvára ich srdcia, aby mohli prijať Mesiáša. Sám Ježiš začal verejne účinkovanie slovami: „Kajajte sa a verte evanjeliu“ (Mk 1, 15). Pokánie pripomína, že život každého človeka sa dá prirovnať k ceste. Nie sú len rovné ako diaľnice, ale častejšie bývajú nerovné, ovplyvnené dolinami, kopcami, terénom. Hriech nás nielen odľučuje od Boha, ničí spojenie s ním, ale aj prirodzený život robí ťažkým, nepríjemným, zlým.

Myšlienka na Boha pomáha zmeniť život, urobiť podstatnú zmenu zmýšľania, vzťahov, skutkov. Zástup pri výzve k pokániu rozumie, čo od nich žiada Boh, na čo ich upozorňuje Ján Krstiteľ. Pokánie pre Žida bolo základným prvkom viery a vzťahu človeka k Bohu. Pokánie je podmienkou k Božiemu odpusteniu a obnoveniu priateľstva. Veriaci Žid vedel, že Boh odpúšťa hriechy kajúcnikom. Proroci vyzývali národ, aby sa vrátil pokáním k Bohu.

K adventu právom patrí pokánie. Prijatí Ježiša za svojho Pána a Boha si vyžaduje celkovú zmenu nášho zmýšľania a života

vôbec. Obrátenie je teda zmena celkového myslenia, cítenia, chcenia a konania. Boh chce náš nový život, nielen nové zmýšľanie. Slová „lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo“ (Mt 3, 2) upozorňujú na úplné obrátenie ako predpoklad vstupu do Božieho kráľovstva. Obrazne povedané: Keď niekto hodí topiacemu sa záchranný pás a on po ňom siahne a celou silou ho pevne uchytí, nemôže povedať, ja som sa zachránil, ale musí povedať, bol som zachránený. Teda byť zachránený je dar. Advent bez pokánia, bez zmeny života môže byť ako premárnená príležitosť zachrániť sa. Na stretnutie s Ježišom sa treba pripraviť. Advent je vážna doba, práve pre vzťah k pokániu. Aj keď advent trvá krátko, je však dostatočne dlhý na to, aby sme urobili, čo sme povinní urobiť. Ľudské návyky, zvyky stávajú sa nebezpečenstvom. Nákupy, darčeky, zhon pred koncom občianskeho roka veľmi často a rýchlo pomýlia, zvedú a podstatné unikne. Preto často cez sviatky počuť vzdych, aby bolo už po nich. Preto sviatky sú neraz pre niekoho aj nudné a dá sa zažiť počas nich aj sklamanie, neuspokojenie, pretože sa očakávalo to, na čo sa nepripravovalo. Nedostatočná príprava spočíva aj v tom, že pokánie bolo podcenené.

Advent má svojho ohlasovateľa, herolda, ktorý pripravuje duše, oživuje zaangažovanie, aby Ježišov príchod nezostal nepovšimnutý. Sv. Augustín poukazuje, že Jánov hlas je potrebné premeniť na konkrétnu službu, čin v živote každého, kto sa pripravuje na sviatky Narodenia Krista. Jánov hlas dotýka sa každého osobne. Pokánie je vec našej aktivity.

Chlapec píše vulgárne slová po ceste. Okoloidúci starší muž sa pýta: „Prečo to píšeš?“ Odpoveď nedostal, a preto sa pýta ďalej: „Koľko máš rokov?“ - „Desať.“ - „A čo budeš robiť o desať rokov?“ - „Budem študovať.“ A zaujato písal ďalej. „Páči sa ti

tento svet?“ - pýta sa znova starší muž. „Nie!“ - „A čo by si chcel zmeniť?“ - „Očistil by som ho od špiny.“ Starší muž bol odpoveďou zaskočený, na chvíľu sa zamyslel a povedal: „Vieš čo, začni od seba a hneď teraz. Môžeš zotrieť tie zlé slová, ktoré si po ceste napísal.“ - „Nemám handričku.“ - „Skús to rukou!“ Chlapec nedokázal z asfaltu zotrieť ani jedno slovo, pretože ten bol hrboliaty. „Vidíš, chceš zmeniť svet a oslobodiť ho od všetkého zla a špiny, a nedokážeš napraviť ani to, čo si sám spôsobil. Vidíš, ako je ťažko začať od seba?“

A predsa tohoročný advent ako čas pokánia začnime od seba. Keď začíname od seba, máme nádej, že zažijeme a prežijeme Sviatky narodenia Pána radostnejšie, v pokojnejšej atmosfére, s väčším zážitkom. A keď sa to podarí v našej rodine, bude to „širšia cesta“ k Pánovi. A keď takých rodín bude viac vo farnosti... Áno, liturgický advent nám pomôže prežiť aj advent historický a náš osobný životný advent bude iste odmenený. Preto nechceme čakať na zrealizovanie slov Jána Krstiteľa o Ježišovi, že: „V ruke má vejačku, vyčistí si humno, pšenicu si zhromaždí do sýpky, ale plevy spáli v neuhasiteľnom ohni“ (Mt 3, 12), ale my sami zrealizujeme výzvu: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo“ (Mt 3, 1).

Tak prežijeme advent s úžitkom. Nepremárnime ho menej podstatnými záležitosťami. Počas Vianoc chceme zažiť pravú radosť ako mladoženích, ktorý chce vidieť nevestu vo svadobných šatách až pred sobášom, ako novopečení rodičia sa tešia dieťaťku a prajú si, aby bolo zdravé, nehľadiac na to, či je to dievčatko, alebo chlapček. Aj darček spod stromčeka poteší viac, keď v srdci bude Kristus. Už teraz pri sv. omši prežime čas adventu tak, ako sa na kresťanov patrí. Amen.

P. Ľubomíra Stanček, CM

Bola som na DC

Bola som na duchovných cvičeniach. Povieť si: „No a čo?“ A ja vám poviem: „Chodte aj vy.“ ☺

Pre tých, ktorí sú „neznalí vecí“, vysvetlím pojem *duchovné cvičenia* (DC). Na rozdiel od klasickej duchovnej obnovy, kde si skôr vypočujete prednášky na rôzne témy, DC bývajú minimálne 3-dňové (maximálne 30-dňové) a sú zamerané na prácu so Svätým písmom. *Exercitant* (ten, ktorý si vykonáva DC) sa pod vedením *exercitatora* (ten, kto vedie DC) snaží určené texty premeditovať, príp. aj kontemplotovať (*kontemplácia* = nazeranie -> zapojenie viacerých zmyslov do meditácie - zrak, čuch,

silencium. Od začiatku DC až do ich ukončenia je zachovávané úplné ticho. Vonkajšie (akýkoľvek kontakt s ľuďmi) aj vnútorné (myšlienky majú byť upriamené iba na Boha). Pre niektorých je to nepochopiteľné, pre mnohých nezvládnuteľné, ale je to veľmi potrebné! Veď ako ináč by k nám mohol prehovoriť Pán, keď nie v tichu? Ak sa rozprávam s ľuďmi, ako môžem počúvať Jeho? Ak sa pri modlitbe snažím hovoriť iba ja, kedy má hovoriť On? Pán nemá vo zvyku skákať do reči. ☺ Treba Mu nechať priestor. On vždy prichádza v tichu. A verte mi, oplatí sa dať Mu priestor! Aj keby sa nedarilo meditovať,

aj keď kontemplácia nevyjde podľa našich predstáv, Boh nám aspoň v našom tichu rád prejaví svoju lásku a rád zodpovie naše otázky. Len treba byť vnímavý a počúvať.

Veď ďalším, ale tiež príjemným efektom DC je oddych. Kto by ho dnes nepotreboval? Všetko, čo vás

trápi, s čím si neviete dať rady, odovzdáte jednoducho Bohu. A spokojne sa môžete vyspať. ☺ Nemusíte sa starať ani o to, kto navarí... Budete mať čas len na seba (a na Boha).

Môj článok zakončím záverečnými slovami pátra, u ktorého som raz bola na DC: „Aj ja potrebujem oddych. Nie som robot. Som človek. Kto nevie oddychovať, ten nevie ani pracovať...“ A ja k tomu dodám iba, že dopriať si takéto oddych s Bohom, to je to najlepšie, čo môže človek vo svojom živote urobiť.

P.S. DC sa odporúča absolvovať každý rok. Pomáhajú totiž človeku duchovne rásť.

M.M.

BOLI SME PRI TOM

sluch, hmat, chuť). Áno, čítate dobre! Nielen východné náboženstvá poznajú meditáciu. Aj kresťania meditujú. Ale kresťanská meditácia je zameraná na stretnutie s Bohom. A ak sa kresťan naučí správne meditovať, prináša to osoh nielen jemu, ale svoj nadobudnutý pokoj môže vnášať aj do prostredia, v ktorom žije.

DC majú zvyčajne nejakú ústrednú tému, ktorá je „lightmotívom“ všetkých vybratých textov zo Sv. písma. Ja som „odchovankyňou“ jezuitov (učili ma na VŠ), k DC som sa teda dostala prostredníctvom nich. Ich rehoľu a spôsob vedenia DC zviadol sv. Ignác z Loyoly, preto sa tento typ DC volá aj *ignaciánske*. To, čo mne na nich najviac vyhovuje a má pre mňa najväčšiu cenu, je

Vstup do adventu

Už stáročia pred príchodom Krista Pána, nášho Spasiteľa, na túto zem ohlasovali starozákonní proroci na čele s Izaiášom, že z vyvoleného národa príde ten, ktorý ľudí zbaví temnoty hriechu a ukáže svetlo večného života.

*Lud, čo kráča v tmách,
uvidí veľké Svetlo,
nad tými, čo bývajú v krajine smrti,
zažiarí svetlo (Iz 9, 1).*

Aj týmito slovami sa prihovárал prorok Izaiáš svojim súčasníkom, ale platia aj pre túto našu dobu. Vstupujeme do adventného obdobia, kedy sa máme v pokoji pripraviť na príchod Pána Ježiša - na Vianoce. Nenechajme sa zmiast', ohlušiť a zatemniť svoj zrak novodobou tmou v podobe nezmyselných reklám, nákupných horúčok a hluku. Len v tichu a uzbranosti môžeme počuť Boží hlas. Pán Ježiš prišiel v

tichosti. Svedkami jeho príchodu boli chudobní pastieri, vôl a osol zohrievali svojím dychom nehostinné prostredie v betlehemskej maštali a Panna Mária - jeho Matka so sv. Jozefom. Žiaden hluk, ani iné svetské javy, len anjeli na nebi spievali radostnú zvesť: Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle. Prajem preto ozaj pokojný a požehnaný advent všetkým našim členom, celej našej farnosti i mestu. Neopustíme základný prvok adventu - prípravu na príchod nášho Pána. Následne tiež prajem milostiplné a požehnané vianočné sviatky, nech Pán Ježiš prinesie pokoj, ten skutočný Boží pokoj, do našich srdc a našich rodín.

„Príd', Pane Ježišu!“

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov
Partizánske - mesto

AKTUÁLNE

Bratia a sestry, dovoľte mi pár vetami obzrieť sa za končiacim sa rokom z pohľadu predsedu Klubu kresťanských seniorov. Končíme rok Sedembolestnej Panny Márie - patrónky Slovenska, ktorý vyhlásili na sklonku minulého roka otcovia biskupi Slovenska. Náš klub sa snažil svojou troškou prispieť počas roka k oslave našej patrónky. Pri začiatku roka sme si predsavzali, že naše stretnutia každý štvrtok budeme začínať jedným desiatkom posvätného ruženca, čo sa nám s pomocou Božou aj podarilo. Niektorí z nás sa zúčastnili púte do Lúrd a do Šaštína z úcty k Matke Božej, z ktorých si účastníci odniesli krásne a nezabudnuteľné zážitky. V spolupráci s farskými úradmi nášho mesta sa nám podarilo aj s pomocou

Božou zorganizovať slávnostné trojdnie 12.9. - 14.9. k úcte Panny Márie a k prvému výročiu požehnaní križovej cesty Povýšenia sv. kríža v Partizánskom. Pri všetkých týchto stretnutiach sme mysleli aj na našich chorých členov, ktorí sa týchto podujatí zúčastniť nemohli. Chcem pred záverom tohto roka poďakovať všetkým za pomoc pri organizovaní nielen spomenutých podujatí, ale aj za ochotu počas celého roka 2014. Nech všetku tú námahu a obeť im vrchovato odmení náš nebeský Otec.

Srdečne ďakujem a Pán Boh zaplať!

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov
Partizánske - mesto

O chlapcovi, ktorý hľadal lásku

V jednej málo známej dedinke na severe istej ďalekej krajiny býval chlapec, ktorý sa nijako nelíšil od ostatných chlapcov. Mal len jednu zvláštnu vlastnosť a tou bolo neustále posedávanie na okraji cesty. Nikto nevedel, prečo tam sedáva, no nikto sa ho na to nespýtal. Všetci, čo okolo neho prechádzali, sa niekam ponáhľali. Jeden sa ponáhľal domov k deťom, druhý utekal na pole, aby mu nezmoklo seno, tretí bežal do práce. A tak to bolo so všetkými. Až jedného dňa...

Chlapec opäť sedel na okraji cesty a z dlhej chvíle pozoroval včelu, ako zbiera z kvetov peľ. A vtedy jeho pozornosť upútalo mladé dievča, kráčajúce po ceste priamo k nemu. Pristúpilo bližšie a začalo si ho obzerať. Nuž si začal obzerať i on ju. Bola veľmi pekná. Mala dlhé plavé vlasy asi po ramená a za jej ľavým uchom sa naňho usmievala žltá púpava. Len oblečená bola akosi zvláštne. Mala dlhé biele šaty, zdobené rôznymi čípkami a sem-tam na nich kvitli malé sedmokrásy.

„Čo tu robíš?“ spýtalo sa dievča a pristúpilo ešte o dva kroky bližšie. „Prečo sa pýtaš? Ešte sa ma to nikto neopýtal, tak prečo to zaujíma práve teba?“ vyzvedal sa chlapec.

„Všetci ľudia pracujú, len ty tu len tak nečinne posedávaš,“ poznamenalo dievča. „Ja tu len tak neposedávam. Ja tu čakám“ ohradil sa chlapec.

„A na koho čakáš, ak sa smiem opýtať?“ nedala sa dievčina.

„Čakám na lásku,“ priznal sa chlapec, „a ona nechodí a nechodí.“

„A vieš vôbec, ako taká láska vyzerá?“ spýtalo sa záhadné dievča.

„Niečo som o nej čítal, ale celkom presne neviem. Myslím si, že je veľmi krásna a veľmi príjemná a...“

„Radšej moc nemysli!“ prerušilo ho dievča. „Láska a rozum sa nemajú moc rady. Keď chceš hľadať lásku, musíš ju hľadať iným spôsobom, ako práve rozumom,“ podotkla.

„A vieš aj akým spôsobom, keď si taká múdra?“ ohradil sa chlapec.

Dievčina neodpovedala, len pristúpila k nemu a ukazovák sa mu dotkla hrude. „Srdce?“ nechápavo sa spýtal chlapec a pokračoval: „Srdce predsa len bije a bije a bije. Čo ono vie o láske?“

„Raz sa dočkáš - príde k tebe láska. Potom pocítiš v srdci niečo, čo si nikdy predtým necítil. Je to tajomná reč srdca, ktorou ti oznámi, že si našiel to, čo si hľadal. Počúvaj svoje srdce,“ odpovedala.

„A prečo nehovorí nič teraz? Prečo stále mlčí?“ spýtal sa chlapec nechápavo krútiac hlavou.

„Srdce nie je ako rozum, ktorý rozpráva, aj keď nemá o čom. Srdce dokáže veľmi dlho mlčať. Ale keď začne spievať, je to tá najkrajšia pieseň, akú si kedy počul. Musíš byť trpezlivý,“ dodala tajomne.

Chlapec teraz ticho sedel a v duchu premýšľal o slovách, ktoré práve počul.

„A prečo čakáš na lásku sám?“ opäť sa spýtala dievčina.

„A s kým mám čakať?“ prebral sa chlapec zo zamyslenia.

„Na lásku sú potrební dvaja. Nemôžeš nájsť lásku sám - sám nájdeš iba sebalásku a tá ešte nikoho neurobila šťastným...“ odpovedala presvedčivo dievčina.

„Tak, čo mám robiť? Kde ju mám hľadať?“ bezradne sa opýtal chlapec.

„Nehľadaj ju, ona si nájde teba,“ odpovedalo dievča. A kým sa chlapec spamätal, dievča už odchádzalo po tej istej ceste, odkiaľ prišlo.

„Počkaj!“ volal za ňou chlapec, „kto

vlastne si?“

„Tak dlho si ma čakal a teraz ma nepoznáš? Nebež za mnou, ja sa raz vrátim. Neboj sa!“ odpovedalo dievča a zrazu úplne zmizlo z dohľadu jeho očí.

Ostal tam stáť ako prikovaný. „To bola láska... Osobne...“ vírilo mu jediné v hlave a keby ste sa ho vtedy spýtali, ako sa volá, určite by vám nevedel odpovedať.

Chvíľu sa bezradne obzeral a vtedy si na zemi všimol niečo červené. Zodvihol to a zistil, že je to polovica malého srdiečka. Našiel ho presne na mieste, kde predtým stálo dievča.

Odvtedy ho už nikto nevidel stáť na kraji cesty. Stal sa z neho chlapec, ktorý nehladal lásku úporným snažením svojho rozumu. Pracoval síce tak ako ostatní, kráčal ulicami domov z práce a znovu ďalší deň do práce tak, ako hocikto iný, no to, čo nikto nevidel, bolo jeho otvorené srdce. Čakal... Polovica malého červeného srdca mu stále pripomínala slová samotnej Lásky, ktorá sa s ním pred rokmi rozprávala osobne.

Veril, že niekde chodí jeho milovaná - jeho druhá polovička. Že tak, ako je jeho srdce neúplné, bude neúplné aj jej srdce. Veril, že keď sa stretnú, vtedy jeho srdce

začne biť ako splašené, ako na poplach. Vtedy ich budú tieto dve polovice srdca k sebe priťahovať ako silné magnety - spojiť v dokonalú jednotu jediného srdca dve roztrhnuté polovice.

Možno by sa mu niekto vysmial, keby počul volanie jeho srdca. Ako dobre, že volanie nášho srdca počuje práve ten, kto mu má rozumieť, kto ho má takisto otvorené. Reč, ktorou sa takéto nájdené srdcia rozhovoria, je totiž jediná reč, ktorej rozumejú všetci ľudia na svete - stačí len otvoriť uši svojho srdca. Hluchí srdcom reč srdca nepočujú a ak aj čosi počujú, nerozumejú jej.

Tak sa aj ty postav z okraja cesty svojho života a otvor naplno svoje srdce - otvor ho láske. Pretože ak sa pomaličky - krok za krokom nenaučíš viac a viac milovať, možno v tú rozhodnú chvíľu nebudeš mať srdce pripravené a tvoje srdce nezačuje volanie iného srdca. Lebo bude hluché - hluché neláskou. Nepremárni tú jedinú rozhodnú chvíľu svojho šťastia. Pripravuj sa na ňu poctivo už teraz...

Autor: Neznámy
Zdroj: misie.sk

Naše rodiny

Rodina je základná bunka štátu. Takto sme sa to učili v školách, my skôr narodení. Matka a otec - vtedy sme, samozrejme, všetci vedeli, že je to žena a muž. Nasledovali potomkovia a to skôr, či neskôr, ale aj tak len pár rokov po svadbe. Všetky osemnásťročné dievčiny, ak nešli študovať ďalej, sa povydávali. Ak sa niektorá vydávala po dvadsiatom piatom roku života a neštudovala, bola už považovaná za starú dievku. Založiť si rodinu bolo niečo samozrejmé, ako keď dýchame čerstvý vzduch. Nebola to len povinnosť. Mladé ženy sa navzájom chválili svojimi dietkami, otcovia boli pyšní na svoje potomstvo a na svoje domovy.

Matka je základom zdravej psychickej výchovy dieťaťa. Nedávno sa mi dostala do ruky kniha „Životopis Edity Steinovej“, z ktorej mi nedá neuviesť zopár myšlienok: „Ak nás stretnú ľudia, ktorí slobodne, rovno a otvorene kráčajú po svojej ceste, z ktorých vyžaruje svetlo a teplo, potom môžeme takmer s určitosťou povedať, že prežili slnečné detstvo a týmto slnkom ich detstva bola **skutočná materinská láska**. Keď stretieme ľudí, ktorí sú hanbliví, nedôverčiví alebo ukazujú iné vykrivenia a predklony svojho charakteru, možno nezriedka s určitosťou povedať, že ich mladosť bola zanedbaná a pomýlená, a takmer vždy, ak nie vždy, sa to vyskytlo tam, kde chýbalo niečo zo strany matky. Pravá materinská láska, v ktorej sa dieťa rozvíja ako rastlinka v príjemnom slnečnom teple, vie, že ono tu nie je pre ňu ako hračka, ktorá má vyplniť jej voľný čas, ani náhrada za nežnosti, po ktorých túži. Ani na to, aby splnilo jej samolúbošť alebo ambície. Je to Božie stvorenie, ktoré má svoju prirodzenosť rozvíjať sa podľa možnosti

čisto a bezstarostne, aby raz zaujalo svoje miesto vo veľkom organizme ľudstva. Ona dostala úlohu slúžiť tomuto vývoju, ticho počúvať prírodu. Nechať ho nerušene rásť tam, kde netreba nijaký zásah a zasahovať tam, kde treba vedenie a pribrzdenie. Matka, ktorá dokázala, čo je dnes označené ako jej úloha, naučila svoje dieťa žiť usporiadaným životom, v čistote, v poriadku, v radostnej poslušnosti a pravdivosti. Zasiala mu do srdca lásku a dôveru v Boha i v ľudí, vytvorila istý základ, na ktorom môže ďalej stavať škola a život. Bez tohto základu je však ďalšia výchova trnistá a v mnohých, v mnohých prípadoch zbytočná námaha.“ Áno, toto je pravá definícia materinskej lásky, ktorej je schopná iba žena. Každá žena by sa mala snažiť byť takouto matkou. Dnes je ale veľa dievčat, ktoré majú priskoré sexuálne skúsenosti bez toho, aby ich chápali ako základ pre založenie rodiny. Sú len akýmisi radovánkami na skrátenie voľného času. Príde však čas, keď si uvedomia, že aj ony chcú mať rodinu a deti. Potom ich už málokto muž berie vážne. Pre Boha sú aj tak mimoriadne dôležité a nesmierne vzácne. Musia to však pochopiť a zveriť sa mu do rúk. Potom opäť nadobudnú svoju stratenú dôstojnosť a sebavedomie. Spolu s ním si môžu vyprosiť všetko: šťastné manželstvo, milujúceho manžela, aj deti. Žiadna žena by nemala stratiť nádej, pretože Boh je stále s nami.

Teraz sa venujme otcom. Otec je dôležitým článkom rodiny. Zabezpečuje jej domov a ostatné materiálne potreby pre riadne fungovanie. Každý otec by mal dať najavo, že mu záleží na každom členovi rodiny, ale aj prísne strážiť riadne dodržiavanie základných zásad v rodine.

Otec je ten, ktorého deti nasledujú, hlavne v náboženskej sfére. Ak otec chodí do kostola, doma sa chvíľu pomodlí s deťmi, potom v rodine nie je problém s náboženstvom. Istý misionár zo Sibíri, ktorý bol nedávno u nás, povedal túto myšlienku: „V dnešnej dobe máme medzi sebou zrazu veľmi veľa homosexuálov a bisexuálov. To je dôsledok absencie otcovskej výchovy a lásky v rodinách. Za to sa budú mnohí otcovia tvrdo zodpovedať pred Bohom. „Nie je to strašenie trestom zo strany Boha, je to len upozornenie na pretvorený a pokrivený vývoj ľudstva. Z histórie ľudstva vieme, že akákoľvek odchýlka od prirodzeného vývoja ľudstva bola odstránená. A otcovia, ešte jedna veľmi dôležitá vec. Každý deň ukážte svojej rodine, že vám na nej záleží. Ak každý deň povieť svojej manželke, že ju máte rád, vaše manželstvo bude veľmi šťastné.

Panna Mária v knihe „Kňazom, najmilším synom Panny Márie“ sa o rodinách vyjadruje takto: „Pozerám sa s láskou na rodiny, ktoré sa mi zasvätili. Zhromažďujem v tomto období rodiny a uvádzam ich do vnútra svojho Nepoškvrneného Srdca, aby mohli nájsť útočisko a istotu, povzbudenie a ochranu. Som Matkou a kráľovnou rodín. Bdiem nad ich životom. Ležia mi na srdci ich problémy, zaujíma ma nielen ich duchovné dobro, ale aj hmotné dobro všetkých ich členov. Ak zasväťíte môjmu Nepoškvrnenému Srdcu

rodinu, je to akoby ste otvorili domové dvere vašej nebeskej Matke. Voláte ju, aby vstúpila. Dávate jej priestor, aby mohla vykonávať stále účinnejšie svoje materské poslanie. Predovšetkým sa starám o váš duchovný život. Snažím sa priviesť duše tých, ktorí tvoria rodinu k tomu, aby žili stále v Božej milosti. Kam vojdem ja, odtiaľ odíde hriech. Kde prebývam ja, tam je stále prítomná milosť a jej božské svetlo. Kde ja bývam, tam prebýva so mnou čistota a svätosť. Keďže sviatosť manželstva vám dáva zvláštnu sviatostnú milosť pre rast

TÝKA SA NÁS

vášho spoločného života, je mojou úlohou, aby som hlboko upevňovala jednotu rodiny, priviedla muža a ženu k stále hlbšiemu a duchovnejšiemu spoločenstvu, k zdokonaľovaniu ich ľudskej lásky, aby bola stále dokonalejšou. Aby som ich priviedla do Ježišovho Srdca, kde by nadobudla novú formu vyššej dokonalosti, ktorá sa prejavuje v čistej a nadprirodzenej láske. Upevňujem vždy viac jednotu rodín, privádzam ich k väčšiemu vzájomnému porozumeniu, dávam im pociťiť novú potrebu jemnejšieho

a hlbšieho spojenia. Viediem členov rodiny na cestu svätosti a radosti, ktorú musia spoločne budovať a po nej ísť, aby mohli dôjsť k dokonalosti lásky a radowať sa zo vzácneho daru pokoja. Starám sa aj o hmotné blaho rodín mne zasvätených.

Najvzácnejším dobrom rodiny sú deti. Deti sú znamením zvláštnej priazne Ježišovej i mojej. Deti majú byť chcené, prijaté, chránené ako najvzácnejšie perly rodinného vlastníctva. Keď zasvätením vstúpim do rodiny, ihneď sa starám o deti, ktoré sa stanú zároveň mojimi deťmi. Beriem ich za ruku a viediem ich cestou, na ktorej by uskutočnili Boží plán, ktorý má každý od večnosti presne určený. Milujem ich, nikdy ich neopustím, stanú sa vzácnou súčasťou môjho materského vlastníctva. Starám sa osobitne o vašu prácu. Nedopustím nikdy, aby ste vypadli z Božej prozreteľnosti. Beriem vaše ruky a prostredníctvom vašej ľudskej spolupráce ich otváram pre plán, ktorý Pán denne uskutočňuje. Vaša činnosť sa má snúbiť s činnosťou Božej prozreteľnosti, aby práca priniesla svoje plody v tých dobrách, ktoré sú užitočné na podporu vášho života a na obohatenie rodiny, takže jej členovia sa budú vždy môcť radowať z dobra duchovného i hmotného. Mám účasť na všetkých vašich starostiach. Viem, že dnes má každá rodina veľa starostí. Sú vaše, ale stanú sa mojimi. Podelím sa s vami o všetky vaše utrpenia. Práve preto som v týchto neľahkých časoch súčasnej očisty prítomná v rodinách, ktoré sa mi zasvätili, ako starostlivá a bolestná Matka, ktorá má skutočnú účasť na všetkom vašom trápení.“

V dnešnej dobe nie je však manželstvo v móde. Rodia sa deti, ale nie do úplných rodín. Sú to len akési spoločenstvá dvoch ľudí, ktorých spolužitie príchod dieťaťa na svet väčšinou naruší. Dieťa nie je vítané. Potom hľadá celý život svoje miesto v

spoločenstve ľudí. Nevie ho nájsť, lebo ako dieťa nemalo žiadny domov z lásky a porozumenia a nepoznalo ani Boha. Takto si budujeme svoju budúcnosť. Štát nebude mať rodiny, ako základné články. Bude síce demokratický, ale bez základu. Toto sme určite pri nežnej revolúcií nechceli. Prečo teraz teda mlčíme a nechávame si rozbíjať naše základy rodiny rôznymi ideológiami: Gender, LGBTI, sexuálnou výchovou cez program WHO. Prečo sa stratili základné morálne cistenia ľudí vo vyšších štátnych úrovniach, ktorí rozhodujú za nás a proti našej vôli. Všetko náhrádzajú slovami o demokracii. Aj Rimania mali rozvinutú demokraciu, ale odklon od základných morálnych princípov viedol k ich sebazničeniu.

Teraz sa obraciam predovšetkým na Vás, mládež: **Zachráňte našu vlasť, ktorej patrónkou je Sedembolestná Panna Mária.** Ak nájdete dievča, resp. chlapca svojich snov, zakladajte rodiny sviatostným manželstvom uzavretým pred tvárou Pána a vychovávajte svoje deti ako najväčšie poklady, ktoré ste dostali do daru. Chceli sme demokraciu, ale nechceli sme zničiť svoje rodiny. Ukážte nám, že máte v sebe toľko dôstojnosti a odvahy a nebojíte sa takého záväzku. Zasväťte svoje rodiny Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a pustite ju do svojich rodín. Bude ich ochraňovať a bdieť nad Vami. I v Medjugorí nám vizionári ukázali, ako Panne Márii záleží na rodinách. Všetci vizionári uzavreli sviatostné manželstvá. Taká je vôľa Božia. Pri zjaveniach nám neustále opakuje, aby sme sa všetci v rodinách modlili spoločne. Nech je pokoj a radosť v rodinách. Potom bude pokoj v srdciach všetkých členov rodiny.

Aurélia

Vianočné zamyslenie...

Keď sa ráno zobudíš s túžbou milovať Pána a v ňom všetkých ľudí

- *v ten deň sú Vianoce.*

Keď máš snahu podať ruku tomu, kto ťa urazil

- *vtedy sú Vianoce.*

Keď dávaš úsmev, láskavé slovo, porozumenie

- *začínajú Vianoce.*

Kedykoľvek máš snahu druhého ospravedlniť

- *vtedy sú na pochode Vianoce.*

Keď dokážeš zabúdať na seba a myslieť viac na druhých

- *sláviš Vianoce.*

Keď si nájdeš čas vypočuť druhých

- *sláviš Vianoce.*

Keď uľahčíš námahu blížnemu, venuješ mu pozornosť

- *teš sa, máš v duši Vianoce.*

Kedykoľvek vypočuješ zavolanie Pána, ktorý potrebuje tvoju pomoc v trpiacich, chorých a opustených

- *potom jasaj od radosti, lebo už žiješ Vianoce.*

Keď sa včas spamätávaš, aby si zdržal nevľúdne slovo, nepriaznivú poznámku

- *ďakuj za Vianoce vo svojom srdci.*

Keď sa zriekneš svojej vôle, svojho názoru

- *nájdeš Dieťa zavinuté do plienok a jeho Matku*

- *prežívaš s nimi Vianoce.*

Keď povieš Pánovi ochotné a veľkodušné ÁNO, vtedy strhávaš nebo na zem a najúčinnejšie pracuješ, aby nastali na celom svete Vianoce.

Keď svojim životom, svojimi skutkami, spievaš „Sláva Bohu na výsostiach“,

- *vtedy trvajú v tvojom srdci Vianoce.*

Ak si však voči tomuto svetu ľahostajný a myslíš len na svoje záujmy,

Vianoce od teba odišli, nie je miesta pre Ježiša, nenarodí sa v ňom.

Mária a Jozef musia hľadať miesto inde, ale kde...?

„Nebojme sa žiť sny, o ktorých v dušiach snívame, pretože na svet prichádza Ten, ktorý nám pomôže vstať, ak pri žítí svojich snov padneme k zemi.“

Krásne Vianoce

Zdroj: Internet

ZAMYSLLENIE

Nebeskí sprievodcovia

Taliansko 1530

Svätý Ján z Avily vedel majstrovským spôsobom nadchnúť svojich študentov teológie pre úctu k najsvätejšej Sviatosti Oltárnej. Jeden z jeho žiakov menom Centenares sa neskôr stal duchovným v Sierra Morena.

Raz v noci dostal správu, že istý umierajúci túži po zaopatrení. Bolo hrozné počasie, hustý dážď s prudkým, búrlivým vetrom. Potme nik nevedel kňazovi poradiť, ako sa dostane k chorému. Predsa však zobral cibórium, v ktorom sa nachádzalo niekoľko hostií, a vybral sa za chorým. Krátko po tom, čo sa vydal na cestu, stratil orientáciu. Tu sa k nemu priblížili dvaja mladíci, ktorí sa mu ponúkli za sprievodcov. So svetlami v rukách pokračovali v nebezpečnej ceste.

Keď kňaz zaopatril umierajúceho, neznámi

mladíci sa s ním vrátili až k stolu. Sotva uložil cibórium do svätostánku, tajomní sprievodcovia zmizli. Páter Centenares sa plný údivu rozhodol, že celú udalosť opíše svojmu bývalému učiteľovi. V noci list dokončil.

Na druhý deň ráno po napísaní listu však na svoje veľké prekvapenie sám dostal list od svätého Jána z Avily: „Nečuduj sa udalosti z minulej noci. Dvaja mladíci, ktorí ťa sprevádzali, boli anjeli, ktorých Ti Pán Boh poslal, aby takto odmenil Tvoju duchovnú dušpastiersku horlivosť. Poďakuj sa a takto pokračuj i naďalej.“

(Prameň: P. J. B. Courdes, S.J.,
beato Juan de Ávila)
Spracoval Peter A.

Blížni

Mali by sme:

milovať jeden druhého (Jn 13, 34-35; Jn 15, 12.17; 1Sol 3, 12; 1Sol 4, 9; 1Pt 1, 22; 1Jn 3, 18; 1Jn 4, 7 a 11-12),

pozvudzovať jeden druhého (1Sol 4, 18; Hebr 3, 13; Hebr 10, 25),

podnecovať sa v láske a dobrým skutkom (Hebr 10, 24),

budovať jeden druhého (1Sol 5, 11),

vzdelávať jeden druhého (Rim 14, 9),

napomínať jeden druhého (Kol 3, 16; Rim 15, 14),

slúžiť jeden druhému (Gal 5, 13; 1Pt 4, 10),

znášať jeden druhého (Ef 4, 2; Kol 3, 13),

odpúšťať jeden druhému (Ef 4, 32; Kol 3, 13),

byť dobrotiví jeden k druhému (Ef 4, 32),

byť ľútostiví jeden k druhému (Ef 4, 32; 1Pt 3, 8),

byť oddaný jeden druhému (Rim 12, 10),

ctiť jeden druhého (Rim 12, 10),

žiť vo vzájomnej harmónii (Rim 12, 16; 1Pt 3, 8),

súciť jeden s druhým (1Pt 3, 8),

byť krotkí jeden k druhému (Ef 4, 2; 1Pt 3, 8),

byť trpezliví jeden k druhému (Ef 4, 2)

prijímať jeden druhého (Rim 15, 7),

podriaďovať sa jeden druhému (Ef 5, 21),

obliecť sa do pokory (Ef 4, 2; 1Pt 5, 5),

učiť jeden druhého (Kol 3, 16),

žiť v pokoji jeden s druhým (Mk 9, 50; Rim 12, 18),

vyznávať si navzájom hriechy (Jak 5, 16),

modliť sa jeden za druhého (Jak 5, 16),

byť pohostinní jeden k druhému (1Pt 4, 9),

pozdravovať sa navzájom (Rim 16, 16; 1Pt 5, 14),

mať spoločenstvo jeden s druhým (1Jn 1, 7),

mať jednu myseľ (1Kor 1, 10),

vzájomne si pomáhať niesť bremená (Gal 6, 2).

Vianočná pošta

Vypukli znovu Vianoce. Tak, ako roky predtým.
Uchmatnúť každý niečo chce, niečo, čo práve letí.
Krikľavé pestré reklamy z výkladov kričia všade
a šťucháme sa lakťami pri predbiehaní v rade.
Týždne sme zlostní na seba a potom dobrí dva dni,
nikomu nič viac netreba a nikto nie je hladný.
(„Tí ktorým sa nič neušlo, si za to môžu sami!“)
Pred sebou máme hrubé sklo, dosýta napráskaní.
Stále tú istú koledu nám hrajú na wolkmenoch,
a lepkaví sme od medu, hľadáme nasrdeno.

Píšem vám deti,

ako som ušiel od takých Vianoc

a šiel som len tak za nosom - už stmievalo sa na noc.

Tam som ho stretol zakrátko, za mestom - toho chlapca,

ba skôr to bolo chlapčiatko. Iba tak prechádzal sa.

Tak som sa ho tam opýtal: Ty si sa, chlapče, stratil?

Chvíľu tam mlčky iba stál, potom sa spýtal: A ty?

Nikomu som sa nestratil, ja iba hľadám ľudí.

Stálo ma to už veľa síl, ako tu svetom blúdím.

Hovorím: Nikto nemá čas na čiesi cudzie decká.

A chlapček: A čo chcete nájsť? Iba mať plné vrecká?

Veď meníte sa na škrečkov a vravíte si: Hrab si!

Hľadáte teplé miestečko, mlátite všetkých slabších...

Potom si ešte povzdychol: A nepoznáte sničky

a zabudli ste na ticho, na hviezdy, na studničky,

nemáte nebo nad hlavou, len nebá obrazoviek,

až za náramnou diaľavou občas sa mihne človek.

Kto ešte smúti za vločkou, ktorá sa o zem udrie...?

Vravím mu: Počkaj kamoško, máš reči veľmi múdre.

Náš svet je komplikovaný, všetko sa zamotáva

a všade striehnu oplani - utržiš zľava, sprava...

Si dobrý? Vyjdeš na sucho. Dobráci vyšli z módy.

Tým ujde sa len zaucho. Tak to na svete chodí.

Na únosy a strieľačky hrajú sa krcpi v jasiach,

fajčia vari už prváčky. A radosť? Tá už zhasla.

Teraz som bol ja dojatý. Prišlo mi ľúto seba.

Chlapček ma schoval v objatí, aby som sa viac nebál.

Veď preto chodia Vianoce. U dobrých zvonía, u zlých,

to, čo sa občas zamoce, nech sa viac nezauzlí.

Vyzvedám jeho priezvisko. Pýtam sa: Chlapče, kto si?

A on mi na to: Ježiško.

A zmizol v hĺbke noci.

Z pohľadnicových Ježiškov je iba jeden pravý.

Ten chlapček, ktorý chodí tmou...

Možno sa u vás staví.

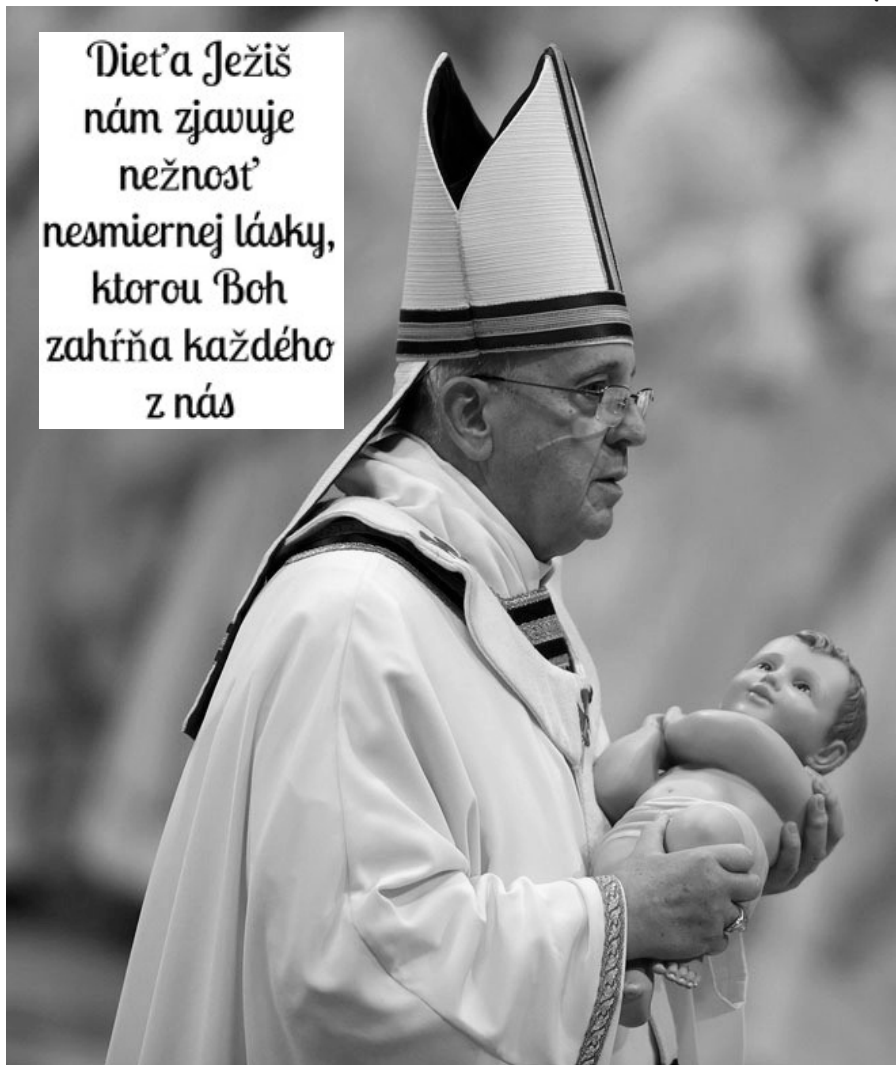

ZAMYSLLENIE

Daniel Hevier, zdroj: internet

Dieťa Ježiš
nám zjavuje
nežnosť
nesmiernej lásky,
ktorou Boh
zahŕňa každého
z nás

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: <http://partizanske.fara.sk>, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.

Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciamy.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.